

خبرها

شرکت اماراتی در بازار تسلیحاتی آمریکا
ایرنا: یک شرکت اماراتی با خرید ۹ کارخانه تولید قطعات نظامی در آمریکا به بهای ۱/۲ میلیارد دلار، وارد بازار صنایع تسلیحاتی این کشور شد.
به گزارش مطبوعاتی امارات، رئیس جمهوری آمریکا با خرید گروه «دانکسترز» شامل ۹ کارخانه توسط شرکت سرمایه گذاری بین المللی دیی موافقت کرد. این کارخانه‌ها که مقر اصلی آنها در انگلیس قرار دارد و پره توربین برای موتور تانک و هواپیما تولید می‌کنند، به رویال بانک اسکاتلند تعلق داشت.
بوش ضمن اعلام موافقت دولت خود با این معامله، امارات را شریک بالارزش و راهبردی آمریکا در نبرد علیه تروریسم نامید.
روابط بازرگانی امارات و آمریکا را پی مخالفت سیاستمداران این کشور به ویژه اعضای کنگره با سپردن مدیریت عملیات بندری ۶ بندر عمده آمریکا به شرکت اماراتی «دیی پورترس ورلد» به بهانه نگرانی‌های امنیتی به سدی گرایید.

دروغی لفظی چاوس و نامزد انتخابات پرو

ایلنا: رئیس جمهوری ونزوئلا تهدید کرد که در صورت پیروزی «آلن گارسیا» در انتخابات ریاست جمهوری پرو، روابط کاراکاس با لیما را قطع می‌کند.
بی‌بی‌سی گزارش داد که «هوگو چاوس» رئیس جمهوری ونزوئلا تهدید کرد که اگر «آلن گارسیا» در انتخابات پرو پیروز شود، سفیر ونزوئلا در پرو را از این کشور خارج می‌کند. چاوس در واکنش به اظهارات «آلن گارسیا» علیه دولت ونزوئلا، وی را آدمی «فاسد»، «پست» و «دزد» نامید. چاوس در سخنرانی عمومی خود در کاراکاس تاکید کرد: «اگر آقای گارسیا به عنوان رئیس جمهوری پرو انتخاب شود، سفیر خود را از این کشور خارج می‌کنیم و ونزوئلا هیچ رابطه‌ای با پرو نخواهد داشت.» وی افزود: «ما هیچ رابطه‌ای با چنین رئیس جمهوری قمارباز و دزد نخواهیم داشت.»
«چاوس همچنین با حمایت از هومالا، خطاب به وی گفت: «پرو را نجات بده. همه ما از ملت پرو حمایت خواهیم کرد.» «آلن گارسیا» نامزد سوسیال‌دموکرات‌ها در انتخابات پرو با انتقاد از چاوس، وی را آدمی پست و رذل توصیف کرد و گفت: «چاوس در حالی که با اعضای قرارداد تجارت آزاد با آمریکا مخالفت می‌کند، به این کشور نفت می‌فروشد.»

تاکید سنا بر مذاکرات بیشتر در زمینه جاسوسی بوش

مهر: رئیس کمیته قضایی سنا اعلام کرد که خواهان انجام مذاکرات ره چه بیشتر در مورد جاسوسی سازمان امنیت ملی آمریکا NSA (که به دستور جورج بوش و به بهانه مبارزه با تروریسم انجام می‌شود) است.
به گزارش واشینگتن‌پست، در حالی که بحث در مورد جاسوسی‌های بوش با همکاری سازمان امنیتی ملی آمریکا همچنان ادامه دارد، «آرلن اسپکتر» گفت که وی اصلاحیه‌ای را برای جلوگیری از سرمایه‌گذاری در بخش جاسوسی سازمان امنیت ملی آماده خواهد کرد. وی با بیان این مطلب هدف از این اقدام خود را محرکی برای انجام مذاکرات ره چه بیشتر در زمینه جاسوسی‌های غیرقانونی دانست و گفت که نمی‌خواهد این اصلاحیه وی در زمان کنونی به رای گذاشته شود. این در حالی است که «جین هارمان» جمهوریخواه کنگره آمریکا روز چهارشنبه درباره مشروعیت این اقدام گفت: «من از تجاوز از قانون حمایت نمی‌کنم. افزایش امنیت، بدون احترام به قانون ارزش‌های بسیاری را که ما به خاطر دفاع از آن مبارزه می‌کنیم از بین می‌برد.» پیش از این نیز آسوشیتدپرس گزارش داد که کنگره به طور پنهانی میلیاردها دلار نیز برای سایر برنامه‌های جاسوسی در سال آینده در نظر گرفته است. پیش از این افشا شده بود که بوش تلفن‌ها و ای‌میل‌های شهروندان آمریکایی را کنترل می‌کرده و در توجیه این اقدامات غیرقانونی گفته است که این برنامه در راستای مبارزه با تروریسم بوده است.

هشدار اتحادیه اروپا به صربستان

ایرنا: اتحادیه اروپا به دولت صربستان هشدار داد چنانچه ظرف روزهای آتی «راتکو ملادلیچ» جنایتکار جنگی را دستگیر نکند، گفت‌وگوهایش را با صربستان «موتنه‌نگر و پیرامون الحاق این کشور به اتحادیه اروپا متوقف خواهد کرد. اتحادیه اروپا تا روز یکشنبه به بلگراد مهلت داده است تا ژنرال ملادلیچ را دستگیر کند. دور بعدی این گفت‌وگوها ۱۱ مه انجام می‌شود. «ملادلیچ» رهبر سابق صرب‌های بوسنی، متهم به کشتار و قتل عام هزاران مسلمان بوسنیایی در سال ۱۹۹۵ در صربرتینسا و جنایات ضدبشری است. ماه گذشته «کارلا دل پونت» دادستان جنایات جنگی منصوب شده از سوی سازمان ملل به همراه «وورزیسلا و کوشوتیک» نخست‌وزیر صربستان اعلام کردند که ملادلیچ را به زودی دستگیر خواهند کرد. به دنبال این اعلام، اتحادیه اروپا نیز تصمیم گرفت مذاکرات خود را با صربستان دنبال کند.

براساس دکترین «چین کرک تریک»، دانشمند علوم

سیاسی و سفیر وقت آمریکا در سازمان ملل

متحد در دوره ریاست جمهوری رونالد

ریگان، ایالات متحده بین دو گزینه «مبارزه با نفوذ و اشاعه کمونیسم» و «مبارزه با

رژیم‌های دیکتاتوری راست‌گرای منطقه خاورمیانه» گزینه نخست را مرجح دانست.

در واقع با این انتخاب استراتژیک، آمریکا

نفوذ و اشاعه کمونیسم در سراسر جهان و از

جمله در منطقه خاورمیانه را تهدیدی به مراتب

خطرناک‌تر از تحمل و نادیده‌گرفتن

رژیم‌های اقتدارگرای منطقه می‌پنداشت،

چرا که اگر رژیم‌های این منطقه از جانب

آمریکا دوست و حامی خود احساس تهدید

می‌کردند یا ماهیت رژیم‌هایشان به زیر سؤال

می‌رفت، به سوی شوروی سابق و کمونیسم

گرایش پیدا می‌کردند و در نهایت، شوروی

سابق با پیشروی به جنوب می‌توانست به

خواسته دیرینه خود یعنی دسترسی به آب‌های

گرم و منابع طبیعی سرشار این منطقه دست

یابد. در زمان جنگ جهانی دوم نیز متفقین

به منظور شکست آلمان نازی و فاشیسم،

مجبور به حمایت از شوروی سابق و

کمونیسم شدند؛ اما اردوگاه غرب به رهبری آمریکا

هزینه‌های این حمایت را نیز متقبل شد و نزدیک به نیم

قرن تلاش کرد تا با ایجاد «رقابت تسلیحاتی» اردوگاه

شرق را به زانو درآورد و سرانجام نیز این کشور در دهه

پایانی قرن بیستم مضمحل شد. در دوران جنگ سرد،

هریک از طرفین برای پیروزی بر طرف مقابل حداکثر

امکانات خود را به کار می‌گرفت و در این راستا حتی

گروه‌هایی که به ترور، رعب‌افکنی و خشونت متوسل

می‌شدند به استفاده درآمدند.

در نهایت، از یک سو حمایت آمریکا و شوروی

سابق از گروه‌هایی که در مواقع لزوم از ابزار خشونت

برای تأمین منافع این کشورها در سطح منطقه استفاده

می‌کردند – همچون همکاری گروه القاعده در جنگ

علیه شوروی به نفع آمریکا در سال ۱۹۷۹ – و از سوی

دیگر حمایت آمریکا از رژیم‌های اقتدارگرای غیرمردمی

موجب ایجاد موجی از ناراضیاتی وسیع در بین توده مردم

و تشدید توسعه‌نیافتگی این کشورها شد؛ اینها عواملی

هستند که باعث تکوین و تقویت دو روند ذیل به ویژه از

دهه ۱۹۸۰ به بعد شده‌اند:

۱ – تشدید برداشت‌های بنیادگرایانه از ملت‌گرایی،

دین و سیاست در بیشتر کشورهای عرب منطقه

خاورمیانه

۲ – انزجار توده مردم منطقه از آمریکا و سیاست‌های

این کشور که بازتاب آن ترور شخصیت‌های وابسته به

این کشور یا حمله به مکان‌های سیاسی، نظامی و

اقتصادی واقع در سرزمین این کشور و یا در کشورهای

منطقه است. از نمونه‌های این موج ناراضیاتی و انزجار

می‌توان از ترور انورسادات رئیس جمهور سابق مصر

به دست خالد اسلامبولی در ۶ اکتبر ۱۹۸۱، انفجار

یک خودرو در دمشق توسط اخوان‌المسلمین در ۲۹

نوامبر همان سال که منجر به کشته شدن ۱۷۵ تن شد،

کشته شدن گروهی از آمریکائیان در پی عملیات انفجار

انتحاری در یکی از ساختمان‌های وابسته به سفارت

آمریکا در بیروت در سپتامبر ۱۹۸۴، شلیک یک راکت

کوچک در یمن به سوی سفارت آمریکا در ژانویه

۱۹۹۳، انفجار بمب در مرکز تجارت جهانی نیویورک

در فوریه ۱۹۹۳ و انفجار مرکز آموزش گارد ملی

عربستان سعودی در ریاض در نوامبر ۱۹۹۷ یاد کرد.

سرانجام، تازه‌ترین رویداد چشمگیر تروریستی که به

اعتراف همگان بزرگترین نمونه در طول تاریخ بوده،

حمله ۱۱ سپتامبر ۲۰۰۱ بود که منجر به کشته شدن

صدها نفر و تخریب کامل برج‌های دوقلو و بخشی از

ساختمان بتانگون شد.

از سوی دیگر می‌توان رشد و گسترش گروه‌های

اسلام‌گرای افراطی را به ویژه در کشورهای عربی منطقه

مشاهده کرد. در ایدئولوژی اسلام‌گرایان افراطی،

ضرورت بازسازی و بازنویسی تاریخ اسلام مورد تأکید

قرار گرفته است. الگویی که آنان چونان جامعه آرمانی

خود می‌سازند، از همین تاریخ بازسازی شده اسلام به

ویژه در سال‌های حکومت پیامبر اسلام اخذ می‌شود.

از دیدگاه بنیادگرایان افراطی، سراسر جهان غیراسلام

را پلیدی، بی‌بند و باری، بی‌اخلاقی و تساهل افراطی

فراگرفته است. از دیدگاه آنها این دارالکفر زیر سیطره‌ای

فرهنگی است که سنت‌ها را تضعیف می‌کند،

ارزش‌هایی کاملاً غیرودینی و غیراخلاقی را رواج می‌دهد

و به فساد، لذت‌جویی و فردگرایی دامن می‌زند. در

باور آنها عامل اصلی توسعه‌نیافتگی کشورهای منطقه

امپریالیسم است که همواره به دنبال استعمار و استثمار

جهان

انتخاب بین سرکوبگری و دموکراسی در خاورمیانه

فهرمه قربانی

کشورهای توسعه‌نیافته بوده است و در عصر حاضر

تجلی امپریالیسم جهانی شدن است. بنابراین راه

رستگاری را فقط باید در فرهنگ و تاریخ اسلام

جست‌وجو کرد. نخستین گام در این راه، مبارزه و جهاد

علیه جهل و مفاسد اجتماعی و فرهنگی منحنط بیگانه

در سرزمین‌های اسلامی است تا همه چیز اسلامی شود

و سیاست برای همیشه در خدمت دین قرار گیرد. پس

از آنکه جهان اسلام از هرگونه پلیدی و فرهنگ بیگانه

پاک شد و جامعه‌ای واقعاً اسلامی پدید آمد، نوبت به

بلاد غیراسلامی می‌رسد. هنگامی که جهاد با بلاد

غیراسلامی با موفقیت به پایان برسد، تضاد بین

دارالاسلام و دارالکفر از میان می‌رود و جامعه جهانی

راستین شکل می‌گیرد که با الگوبرداری از نخستین

جامعه و حکومت اسلامی زمان پیامبر اسلام بازسازی

و اداره خواهد شد.

آسیا به عنوان خاستگاه دین اسلام، «کانون» اینگونه

جنش دینی به شمار می‌آید. در طول یازده سال

حکومت نظامی ژنرال ضیاءالحق در پاکستان قضای

مناسیسی برای رشد بنیادگرایی فراهم شد و احزاب

بنیادگرای عمده‌ای مانند «جماعت اسلامی پاکستان» و

«جماعت علمای اسلام» و «جماعت علمای پاکستان»

در چنین قضایی رشد کردند. امروزه ترورها و

دگرگیزی‌های خشونت‌بار میان گروه‌های مذهبی و قومی

به پدیده‌ای عادی در زندگی مردم پاکستان تبدیل شده

که عملکرد افراطی گروه صحابه را می‌توان یک نمونه

برجسته به شمار آورد. طالبان در افغانستان نیز مدت

مدیدی عرصه فعالیت چنین گروه‌هایی بوده است. در

غرب آسیا نیز می‌توان به عربستان سعودی اشاره کرد که

دربگیرنده چنین جنبش‌هایی است. کانون اسلام‌گرایی

افراطی در آفریقا، چند کشور واقع در شمال این قاره

است. از دهه ۱۹۸۰ جنبش اسلامی نیرومندی در مصر

شکل گرفته است. این جنبش که در بین اقشار

تحصیل‌کرده مصر پایگاه گسترده‌ای دارد، خواستار

برقراری یک حکومت اسلامی را امتین است. در الجزایر

نیز می‌توان «جبهه نجات اسلامی» را نام برد. در سودان

نیز می‌توان به کودتای ۱۹۸۹ عمر بشیر اشاره کرد که

در پی آن موقعیت اسلام‌گراها مستحکم شد و برخی

فعالان اسلامی به پست‌های کلیدی دست یافتند.

بنابر دکترین دفاعی – امنیتی آمریکا، این گروه‌های

غیردولتی که ممکن است مورد حمایت کشورهای مخالف

سیاست‌های آمریکا – همچون سودان و لیبی – واقع

شوند، می‌توانند موجب تهدیدات نامتقارن در قرن ۲۱

شوند. براساس تعریف مفهوم جنگ نامتقارن در «گزارش

بررسی دفاعی چهارساله» آمریکا در سال ۱۹۹۷، وقتی

تضاد منافع بین دو نیروی متخاصم وجود دارد، اقدامات

نامتقارن را بهره‌گیری از نقاط ضعف و آسیب‌پذیری‌های

دشمن از جانب گروه ضعیف‌تر صورت می‌گیرد. اراده

دشمن هدف رویکردهای نامتقارن است و در جنگ

نامتقارن از فناوری‌های پیشرفته و غیرقابل انتظار و

روش‌های مبتکرانه استفاده می‌شود.

حادثه ۱۱ سپتامبر به مثابه یک رخداد استراتژیک

به معناى تحقق عینی تهدیدات نامتقارن بود و همین

امر نقطه عزیمت آمریکا برای بازتعریف نقش و

موقعیت آمریکا و طرح استراتژی جدید مقابله با

تهدیدات نامتقارن بود. از همین رو، ایالات متحده

گروه‌های تروریستی غیردولتی نظیر القاعده را در

چارچوب تهدیدات نامتقارن قرار می‌دهد. اگرچه

پایگاه علمی و منبع مالی این گروه‌ها ممکن است

سیاسی – اجتماعی در کشورهای منطقه بودند تا بتوانند

امنیت استراتژیک ایالات متحده برای منافع

ملی و برتری بلامنازع را تضمین کنند.

ایالات متحده می‌پن‌دارد که امروزه

گسترش دموکراسی و روی کار آمدن

حکومت‌های سکولار دموکراتی که در

سازگاری و هماهنگی با منافع حیاتی این

کشور اقدام کنند، به نحوی بهتر منافع حیاتی

غرب را تأمین خواهند کرد.

در واقع، بنا بر الزامات نظام دوقطبی که

تصمیمات رهبران به شدت متأثر از آن بود،

آمریکا از رژیم‌های اقتدارگرای منطقه حمایت

می‌کرد اما امروزه ایالات متحده به این نتیجه

رسیده است که اصلاح ساختارهای آموزشی

کشورهای منطقه در جهت سازگاری با فرهنگ

و تفکر غربی، بهترین گزینه ممکن برای

خشکاندن تفکرات افراطی علیه غرب است.

در نهایت ایالات متحده تغییر ساختار سیاسی

کشورهای منطقه را طی یک پروسه درازمدت

به یکی از دو شکل ذیل انجام خواهد داد:

۱ – تغییر انقلابی و بنیادین (از بالا به پایین)

مانند عراق و افغانستان که این کشور نیز در

«طرح خاورمیانه بزرگ» می‌کنجد. ۲ – تغییر

تدریجی و آرام (از پایین به بالا). به عنوان نمونه آمریکا

بنا بر منافع حیاتی خود درخصوص عربستان، این

دوست دیرینه‌اش، که دارای ذخایر نفتی عظیمی است

و نیز جزء دولت‌های سرکش چالشگر هژمونی آمریکا

نیست، بدین نحو اقدام کرده است. در واقع با حفظ

حکومت عربستان تغییر تدریجی از پایین و از طریق

تغییر و اصلاح ساختار نظام آموزشی این کشور شروع

شده است. چرا که اگر فرهنگ یک جامعه که همواره از

طریق نظام آموزشی جامعه‌پذیر می‌شود تغییر یابد،

ساختار سیاسی و حتی اقتصادی نیز متأثر از آن خواهد

شد و در نهایت این تغییر به بالا تسری خواهد یافت.

اما یک پرسش مهم در این رابطه مطرح است: اگر

انتخابات آزاد انجام شود، آیا اسلام‌گرایانی که دارای

پایگاه مردمی نیز در میان توده مردم هستند، روی کار

نخواهند آمد؟ چنانچه در انتخابات پارلمانی مصر،

اکثریت کرسی‌های پارلمان را اخوان‌المسلمین به دست

آوردند و یا در انتخابات پارلمانی فلسطین نیز حماس

اکثریت نمایندگان خود را به پارلمان فرستاد. بنابراین

بسیار محتمل است که در کوتاه‌مدت در برخی از

کشورها اسلام‌گرایان روی کار آیند و شاید این کشور

در درازمدت بتواند تا حدی بافت فرهنگی – اجتماعی

این منطقه را دگرگون کند.

یکشنبه ۱۰ اردیبهشت ۱۳۸۵

نگاه

اصلاحات آرام در ویتنام

ترجمه: محمدعلی فیروزآبادی

بخش پایانی

بر پایه یک آماریگری در شهر بندری

«هایفونگ» در شمال ویتنام

مشخص شده است که تنها ۹ شرکت از چهل شرکت واقع

در این بندر، همه کارگران خود را به صورت قانونی

استخدام کرده‌اند. مسئله ۴۸ ساعت کار در هفته که در

قانون کار ویتنام بر آن تأکید شده در عمل رعایت نمی‌شود

و کارگران این کشور بسیار بیش از این مدت، در طول هفته

کار می‌کنند. بسیاری از همکاران نهویگ داوطلبانه ساعات

بیشتری کار می‌کنند زیرا به آنها وعده اضافه‌کاری داده شده

است. در کارگاه‌های حومه شهرهای ویتنام با آن

خیابان‌های پر از زباله و کثافت و هوایی چنان نامطبیح که

نفس را هم با مشکل روبه‌رو می‌کند، از مراکز بهداشتی

حتی اثری هم نیست. کارگرانی که در اثر شرایط بد کاری

در این مناطق دچار حادثه می‌شوند قبل از رسیدن به مراکز

درمانی – که معمولاً فاصله زیادی با این کارگاه‌ها دارند –

جان می‌سپارند. البته این اعتصاب‌ها، تنها اعتراض‌هایی

نیست که سران حزب کمونیست ویتنام با آن روبه‌رو